
Men en nation som bejakar olikheten och som inte vill kränka individens behov av egen identitet, en sådan nation kan inte föra anspråk på att detaljreglera det sociala livet, skapa ett likformigt skolsystem, definiera individens bästa eller bygga upp en av mäktiga ämbetsverk övervakad trygghet.

Och så faller det på plats. Den svenska invandrapolitiken skapades som ett antal särskilda åtgärder för en mycket särskild grupp människor. Mauricio Rojas visar tydligt att det inte finns något invandrarproblem som står avskilt från samhällslivet i övrigt.

GUNNAR FRÖROTH:

EN BEGÅVAD SVENSKS FUNDE- RINGAR

Det är sällan jag har riktigt roligt åt politiska artiklar. Men det har jag när jag läser Mats Svegfors korta artikel om gatukostnadsfallet i hans utmärkta lilla bok *Vi dumma svenskar*.

Den korta historien från hans tid som statssekreterare i bostadsdepartementet ger en tragikomisk bild av hur ett förslag kan uppstå ur intet, på byråkraters initiativ, antas av ett ovetande regeringskollektiv,

Vi dumma svenskar. Mats Svegfors, Timbro 1993

klubbas igenom i en ointresserad riksdag och plötsligt påverka medborgarnas vardag.

Förslaget handlade om kommuners rätt att ta ut avgifter för att finansiera förbättringar av gator och vägar i tätorterna. Eftersom bostadsdepartementet under Fälldin II delats på ett moderat och ett folkpartistiskt statsråd var tjänstemännen tvungna att gräva ganska djupt i lådorna för att hålla sina överordnade sysselsatta. Det gamla förslaget om ökade befogenheter för kommunerna i fråga om finansiering av

gatubyggnadskostnader dammades av och sattes i händerna på bland andra statssekreterare Svegfors.

Väl i rullning kunde inget hejda det tekniska och ointressanta förslaget, och det trillade obemärkt igenom de politiska processerna.

Först när en kommunal bandtraktor i någon kommun norr om Stockholm började skövla krusbärsbuskar och rosenrabatter – och till råga på allt avkräva ägarna till buskarna och rabatterna 50 000 kronor för arbetet – först då vaknade ett politiskt intresse för förslaget.

Svegfors beskrivning är läsvärd inte minst för hans eminenta språkbehandling och torra humor, men också för att det ger en blyxtbelysning av den teknokrati som uppstått i vår överstora stat. Demokrati blir bara en etikett på den helhet som riksdagen varje år klubbar igenom, som egentligen utgörs av en myriad delbeslut som våra folkvalda är chanslösa att överblicka.

Mats Svegfors bok ställer frågor och sår tvivel. Hans artiklar är ytterligare inlägg i den debatt som följt Det Brutala Uppvaknandet, efter de stora politiska systemens sammanbrott. Han visar på samhällets ostyrbart genom att titta på politiken ur mikroperspektiv, och det inger honom samma känsla som att stå

inför *La Défense*, det futuristiska och funktionalistiska byggkomplexet utanför Paris. Det är lika illa anpassat till den lilla människan.

Jag anar en viss släktskap med debattörer som Lyttkens och Riviére. De är alla tre författare som vågar kasta den gamla kartan och erkänna att terrängen besekrat oss, medan den politiska klassen fortfarande hävdar att kartan skall segra. "Vi går aldrig vilse! Allt som krävs är ett nytt Program!" hörs ännu deras rop.

Svegfors avslutar sin bok med en antipolitisk förhoppning: "Nu är vi alla upptagna av hela samhällets kamp för att rädda de stora allomfattande systemen: heltidsanställning för alla, enhetliga löner för alla, ensartade sociala trygghetssystem för alla, standardiserade barndaghem för alla. Men när väl den kampen är förlorad kan vi låta alla de samhälleliga ekologins arter få utvecklas".

Vi dumma svenskar innehåller fjorton artiklar på drygt 150 tankemättande sidor. Svegfors gör djupprover här och var, i semantik, i sociologi, i mediavetenskap – och överallt lämnar han efter sig frågor och nyanseringar. Efter en dags sträckläsning lägger jag ifrån mig boken, än mer förvirrad, fast på ett högre plan.